

ŽUPNE OBAVIJESTI

PONEDJELJAK – 7.30 + Špiranec Stjepan i obitelj

UTORAK – 7.30 + Marjanović Živko god. Anica i Filip

SRI. - kapelica – 7.30 + Sačić Franjo god. Katarina i Tuđan Stanislav

ČETVRTAK – 7.30 + Skupnjak Ivanka god. Bartol i roditelji

PETAK – 7.30 + Novosel Petar, Stjepan i Miklobušec Magdalena

SUBOTA - sv. Toma More – 19.00 - skupna sveta misa!

NEDJELJA – 12. KROZ GODINU

7.30 + župna

9.30 + Mišak Marija

11.00 + Grozdek Ivan, Kristina, Božidar i Kata

- Zahvala za kraj školske godine!

ŽUPNE AKTIVNOSTI: Susret za ministrante i pjevače u subotu u 10.00
(dogovor za nagradno putovanje u Slavonski Brod i Đakovo)

Dječji zbor - nedjelja u 10.00.

Sveti Toma More, 22. lipnja

Sv. Toma More, rođen je u Londonu, 7. veljače 1477., a umro 6. srpnja 1535.
Bio je engleski humanist i državnik.

Sukobio se s kraljem i protivio se zakonu kojim kralj dobiva vlast nad Crkvom u Engleskoj te mu odbio položiti zakletvu kao vrhovnom poglavaru Crkve te je optužen zbog izdaje i smaknut. Pisao je djela na engleskom i latinskom jeziku, a najpoznatije mu je djelo Utopija, u kojem kritizira društvene prilike u Engleskoj i suprotstavlja im viziju o idealnoj zajednici na zamišljenu otoku Utopiji.

Papa Lav XIII. ga je kanonizirao (proglasio svetim) 1886. godine zajedno s kardinalom Ivanom Fisherom.

Urednik: Tin Jurak; Odgovara: Josip Hadrović, žpk.
lipanj, 2013. Široke Ledine 4, Trnovec, web: www.zupa-trnovec.hr
e-mail: zupnilistic.trnovec@gmail.com, info@zupa-trnovec.hr

ŽUPA MAJKE BOŽJE SNJEŽNE - TRNOVEC

ŽUPNI LISTIĆ

Godina V.

broj 29 (238)

16. lipnja 2013.

11. NEDJELJA KROZ GODINU

Poslanica svetoga Pavla apostola Galaćanima Gal 2, 16. 19-21

Braćo!

Znamo:

čovjek se ne opravdava po djelima Zakona,
nego vjerom u Isusa Krista.
Ta po Zakonu ja Zakonu umrijev
da Bogu živim.

S Kristom sam razapet.
Živim, ali ne više ja, nego živi u meni Krist.
A što sada živim u tijelu,
u vjeri živim u Sina Božjega
koji me ljubio i predao samoga sebe za mene.
Ne dokidam milosti Božje!
Doista, ako je opravdanje po Zakonu,
onda je Krist uzalud umro.

Pjesma prije evanđelja

Bog je ljubio
i poslao Sina svoga
kao pomirnicu
za grijeha naše.

OSLONIMO SE NA BOGA!

Moćni kralj reče jednom starom svećeniku:

„Ti kažeš da čovjek koji je stotinu godina činio najgora zlodjela, može doći u nebo ako se pred smrt pokaje i zamoli Boga za oprostjenje. Tvrdiš i da čovjek koji je učinio samo jedan veliki grijeh, a ne pokaje se zbog njega, odlazi u pakao. Zar je to pravedno? Zar su stogodišnja zla lakša od jednoga jedinoga?“

Stari svećenik odgovori kralju:

„Uzmem li jedan ovakav kamenčić i položim ga na površinu jezera, hoće li kamenčić potonuti ili ploviti?“

„Potonut će“, odgovori kralj.

„A uzmem li stotinu ovakvih kamenova i stavim ih u barku, te barku otisnem na sredinu jezera, hoće li kamenje potonuti ili će plivati?“

„Plivat će.“

„Jesu li onda onih stotinu kamenova i barka lakši od jednog kamenčića?“ – upita svećenik.

Kralj nije znao što bi odgovorio. Tada mu starac objasni:

„Tako je, o kralju, s ljudima. Kad se čovjek koji je mnogo griješio osloni na Boga, neće pasti u pakao. Naprotiv, čovjek koji je samo jednom zgriješio, a ne uzda se u Božje milosrđe, propada.“

Draga braćo i sestre, donesimo danas ovdje svi odluku o vlastitom spasenju. Jer, ono nam je nadohvat ruke, samo moramo posegnuti za njim. Bog, naš Otac nas neizmjerljivo voli i ne zahtjeva puno od nas. On želi samo našu ljubav i ništa drugo. Jer, ako Ga volimo, tada poštujemo i Njegove zapovijedi i pazimo da ne padnemo u grijeh koji nas udaljuje od Njega.

Zato nemojmo odgađati odluku o spasenju jer ne znamo kad će doći trenutak te kad za to bude prekasno...

POSLUŽITI BOŽJOJ LJUBAVI

Svaki se čovjek svojim dahom, svojim koracima upisuje u život. I koliko god se činilo da je svaki dah, svaki korak nalik ostalima, pa i istovjetan s njima, svatko od nas ispisuje jedinstven, neusporediv životni zapis. Pritom, premda se može činiti drukčije, nije presudna njegova dužina, njegova uočljivost. Jer dužina i uočljivost života podjednako mogu govoriti i za njega i protiv njega. Netko jednim svojim dahom može preobraziti život mnogih, netko i dugotrajnim disanjem, dugotrajnim koraćanjem, zagubiti se u bljedilu.

Kažu da bi svatko trebao učiniti nešto od ovoga: roditi dijete, posaditi drvo ili napisati knjigu. Ali, začudo, sve je to moguće učiniti bez srca. Srećom, jer i dijete i drvo imaju svoj život, svoje srce, oni mogu poći svojim putem, izboriti se za sebe, poslužiti ljubavi. S knjigom nije nužno tako, jer knjiga može biti prazna, mrtva u sebi: umnožena ispraznost. Ima ljudi koji za svoga života rode dijete, posade stablo i napišu knjigu – i prođu mimo života. Ima i onih koji, stjecajem okolnosti, ne učine ništa od toga, a za svoga života silno osnaže ljubav.

Život ima svoju logiku, katkad donekle predvidivu, nerijetko posve nepredvidivu. I teško je unaprijed reći što će čemu poslužiti. No, sigurno je: život čezne za izvornošću, a ona se redovito izriče i potvrđuje ljubavlju. I nema života koji bi bio uzaludan, koji bi jednostavno iščeznuo kao da ga nije ni bilo. Ni onaj najskromniji život, život kojega je postojano dopadao osjenjen prostor, koji se naizgled ni po čemu nije potvrdio, Božji je govor čovjeku. Čovjekov govor Bogu. I koliko god posvuda tražili smisao života, on se ostvaruje samo u jednome: pridodati se Božjoj ljubavi. Poslužiti joj. Sav smisao je u tome.

Čovjek u nekim trenucima može iskusiti da je poslužio Božjoj ljubavi. U nekim, pak, trenucima bolno otkriva da joj se uskratio. Da joj se izmakao. Ima trenutaka, mnogo, mnogo više nego što znamo, kad poslužimo ljubavi, a da toga nismo ni svjesni. Poslužimo joj za svoga vremena, a i poslije njega. Neka jednostavna usputna riječ, neki pogled, dodir u prolazu, ili – jednostavno – postojanost, pokrene tolike novosti, potakne tolike snage. Mi nastavimo dalje nesvjesni života koji se i po nama obilno razlijeva. Umnaža.

Ne, nije potrebno znati sve kako smo poslužili Božjoj ljubavi. Potrebno je samo živjeti s povjerenjem u nju, sa spremnošću da budemo ljudi. I posve je dovoljno u neki blagoslovljeni trenutak iskusiti da je naša duša u nama Božjom ljubavlju zagrljena. Da nam je zagrljena i u dušama drugih. I da se sve, baš sve zbiva u Božjem zagrljaju. I kada minu vjekovi, i kad se izmijene mnogi naraštaji, svi, baš svi, nastavljaju živjeti u Božjem zagrljaju. I nema nikoga tko taj zagrljaj ne bi dopunio svojim životom. A kad napustimo ove naše zemne putove, naš će blagoslov, Božjom ljubavlju natopljen, pratiti mnoge i na njihovim putovima i na njihovim stranputicama. Jednako kao što se i nama danas to događa.

Stjepan Lice, preuzeto s bitno.net